

עסקים כרגיל

בעוד שתיירים ושליחים שחזרו כארץ צוה הברית, אירופה ותורכיה הביאו עמם סיפורים מעוררים מחשבה על כהלת-המל-חמה הגוברת בעולם, גרמה התעמקות והכרה ברצינות המצב לאדישות מוזה במדינה.

הלך הרוח הכללי בא לידי סיכום בדבריו של הסוחר, שהשקיע סכום גדול בתכנית חדשה ואמר: אין טעם להתחשב בסכנת המלחמה, אם תפרוץ, יהיה הכל אבוד ממילא...

ועקרת-בית עיפה, שהציעו לה לאגור מזון (בשוק השחור) נאמרה: לאגור? אגורתי ב-1939, ב-1947, לפני שנה. נמאס לי. זה ממילא לא יועיל.

רוב הסוחרים מאשרים: לא היתה כמעט כל תנועת אגירה.

בצמרת המדינה היה מצב הרוח דומה. המפקד וממכר בעריות נמשך "כרגיל", כשעסקנים לאים נושאים גותנים על אי-אחיה הנחות קטנות, כאילו חיו על המא-דים. בתל-אביב הצליח ישראל רוקח לת-פוס את הכסא, אחרי 2 הצבעות שנכשלו. באותה שעה בחיפה ובירושלים עוד נמשך הויכוח, כשהפרעות העיקריות-התנגדות מפ"ם לאבא (הדיקטטור הא-דומי) חושי בחיפה והתביעות הקיצוניות של הדתיים (איסור תנועת מכונות, אי-סור עישון, סגירת כל המסעדות בשבת) בירושלים.

בכנסת נתעוררה אמנם שאלה אחת או שתים על הרעב הצפוי למדינה במקרה של מלחמה (ראה להלן), אולם הנטייה הכללית היתה גם כאן: "עסקים (נאומים) כרגיל".

התכונה היחידה לקראת הבאות הורג-שה באגף השמאלי, על מדרגות בית "הבימה" הפועו זה בצד זה שני המועמ-דים המתחרים למנהיגות המדינה במקרה של פלישה סובייטית למרחב: אסתר (מא-פאוקר הישראלית) וילנסקי וד"ר משה סנה, מראשי האגף הקומאינופורמי של מפ"ם, המתקדמת לפילוג. יודעיהיסטוריה בעלי חוש ספורטיבי מעריכים את הסי-כויים: 10 : 1 לטובת אסתר וילנסקי הממושקפת.

מה איכפת של מי...!

"יום הולדת לישו... שמחה לילדים... על משקל שיר גן הילדים הידוע שרה קבוצה קטנה של יהודים צעירים, שהסי-תוכבר בחוצות יפו, שכורים למחצה בלי-תג המולד. כנסית סנט אנטואן, ברחוב 4, מול הקונסוליה היוגוסלבית ביפו, המתה מרוב מתפללים — הפילת חצות בטקס הדד ופאר, באותה שעה מלאו המסדרונות של אותה כנסיה המון יהודים "חוגג", בשעה שחיס-עשרה עשרים וחמש דקות -- עת שהעוגב והמקהלה החלו בשיר הנודע "לילה קדוש", פצחו היהודים במסדרונות במקלה עזר, ביניהם נשמעו גם קולות סופרנו רבים.

אמר צעיר תל-אביב: "בתחית אללה", חבל שאין לנו מין טקס שכזה..." בצד, מתחת לתמונת אחד הקדושים, עמדה נוצ-רית צעירה הנסואה ליהודי, שהחזיקה צלב זהב בידה.

במחנה אחד, בו נמצאים בשרות מספר נוצרים, נערכה מסיבת פאר עם עץ אורן גדול, מבריק בעשרות אורות אדומים וי-רוקים. למסיבה היו מזומנים חברים יהו-דים מאותו מחנה. בשלוש לפנות בוקר נגמרה המסיבה על שפת הים, כאשר הכל ניסו לחזור לפכתותם בשאיבת אויר ים צה.

בכמה כפרים ערביים-נוצריים בצפון חגגו הנוצרים את חג המולד כמעט באותה צורה אריגינאלית, שנחוג שם לפני אל-פינים שנה; לאור עששיות יחד עם הפרות, התרגולות, העזים, חגגו האכרים הערביים נוצריים את חגם.

בנצרת הכריזה המשטרה על מין עוצר, עשה את העיר למחוז לתחום עבור חיללים ישראלים, שבאו מכל פנות הארץ לחגוג. נשאל חייל אחד: מה לו חלוג המולד? לשבחה מה עושה? ענה: "מה יש, כל זמן שיש הודמנות לשחות ולהשי-תכר מה איכפת של מי חגג". בין אלפי החוזרים לשטח הישראלי מבית לחם לא היתה ההתרגשות גדולה

המסעדה הצטופפו עולי רגל מכל קצוי הארץ, שהסתננו לנצרת במטרה לטעום מן הקבב, הששליק, שהוגשו באותו לילה ביד רחבה — (נקודות) לעתים קרובות טעמו אפילו מנה כפולת ארבע...

אילן המולד, שנצב בפית האולם, היה על טהרת הצנע -- מלבד סרטי גיר, צע-

חג המולד: כיפו העברית תרגולות, עזים, אויר צה...

בכנסית נצרת

קרייזורים, זה-סוטו, מכונות צבא...

בבית-הסוחר בתל-מונר

...עצי-אורן, כמרים, העולם הבא

צועי מתכת, פרחים מלאכותיים — לא נתלה עליו כל דבר הראוי להתכבד בו. תחת האילן ישבו השבאב המקומיים, הרי-קו ברשרת את בקבוקי הבירה המלאים למחצה, ששרדו על השולחנות. "לילה ק-דוש", "בהתגלות אדוננו", "אזה מריה", שירים קדושים פחות, בקצו מפתחי בתי הקהה שם חגגו... היהודים את חג המולד.

"חלה זיפתו", אמרו סוחרים נצרת-הער-ביים, שהחזיקו את חנויותיהם פתוחות עד אור הבקר. אין מה למכור — אין מי שיקנה. סחורות חג המולד המסורתיות

לעצי-האורן, והאזינו לדברי הכמרים, שהב-טיחו להם כל טוב בעולם הבא — אם גם התאכזר להם הגורל בעולם הזה.

ד ת

עוד, אווה מריה

"תן עוד אחד, אווה מריה" יא עזי? קרא למלצר הערבי, צבר-מוזק, שהסב עם קבוצת חילים במסעדת בוטרוס,בחצות ליל חג המולד בנצרת. על הפטיפון הסתובב בפעם העשרים תקליט צרוד של "אזה מריה"... סביב עשרות שולחנות באולם

נעדרו, כמעט כליל, מדפי החנויות. להשגי את נרות החלב גדלי המידה, אי אפשר היה. קריסלרים, דה סוטו, מכונות פרטיות, צבאיות, מוניות, נצבו בסורים ארוכים בחוצות העיר. דומה, כל מי שלא יכול היה להירדם, עלה הלילה לנצרת.

הנצירות והבריאה המלאך, סע התקרב שעת חצות נהרו המונים במעלה ההר, בכיוון כנסית הבשורה — (נבנתה בשנת 1730; לפי המסורת הנוצרית נמצאת תחת הכנסיה המערה, בה בישר המלאך גבריאל את המולד) שם נערך טקס תפילה.

הכנסת

מלחמת עולם ווו

הדיון על הודעת שר האנצר ("העולם הזה" 687) עמד בצל האינפלציה הרו-הרת, העלולה לסחוף בשטפה את המ-דינה על משקה וכלכלתה, ולנוכח חוסר המלאי, שיטיל, באם תנוק הארץ, בשעת מלחמת עולם ווו, ממקורות האספקה, את יד הרעב הכבדה על האוכלוסיה, הניזונה זה שנתיים מתפריט צנע.

במקום דיון על צעדים מעשיים, תבעו הח"כים לעצמם 12 שעות לאומי סרק, לא נצלו אותן, לבסוף, מחוסר נאומים. (העיר שפרינצאק: "ישנו מלאי (של זמן) ואין צרכנים (לנשיאת נאומים)").

בכל זאת נמצאו 19 ח"כים (הקואלי-ציה סיפקה 13, האופוזיציה — 6), שנאמו משך שעות ארוכות ומשעממות, כשרוב הית מבלה במזנון (ספל קפה ללא תע-רובת — ארבעה גרוש, כריך נקניק טהור — חמשה גרוש) בלא שיחדשו הרבה. לבסוף גווע הדיון.

אריה בן-אליעזר, אחד מדובריה הדי-נמיים של חרות, גילה, בהסתמכו על דו"ח סודי של מבקר המדינה, שמשרד האספקה והקיצוב נסגר בגלל שחיתות, מעילה, חבלה. אחר התריע על חוסר הסיכויים להשגת המיליארד האמריקאי. שאל: "מהו המצב הכלכלי של מדינתנו, אם עומדת היא על קרקע, או על קרח דק?" ואחר שמאיר גרבוזבסקי (מפא"י) צועק לו: "אתה פאשיסט" הוא קובע: "בשארין מצ-ליחים — הולכים" על הממשלה להתפטר. הציע "מאמץ אילת": "...להקים נמל באי-לת, אשר יפתח לנו דרך ביים סוף... במקרה... ים התיכון... יהיה סגור".

שלמה לביא בקש להפסיק את הייעור המשלתי, עבודות הכבישים — להתרכז בחקלאות וייצור מזונות.

הצטרף אליו שכנו לספסל, שמואל דיין, איש נהלל: "שאלת השאלות... ייצור מזון, מזון ועוד מזון... אני תלולים להיות במצב איום של רעב".

הרבט פרדו, הכלכלן הפרוגרסיבי הבהיר: "השאלה העיקרית: ...יצירת מסבצ-ור", תבע שער חליפין מיוחד להשקעות, הוהיר בפני שימוש נפרו ביבוא ללא תש-לום — "תרופה שמותר לקחת אותה בהשגחת הרופא (בלבד)..."

לבסוף: אני יכול להזהיר -- כולנו באיתה סירה... ואם זו תסבצ, נטבע כולנו יחד..."

היחיד שהתעלה לתומרת השעה היה איש מפא"י — אבא חושי, מנהיג פועלי חיפה וראש עירייתה, שביקר את הממש-לה — גדולים (משרי הממשלה) לא חששו להודות בטעויות. דיבר על "האמת המ-רה" שבמצב הכלכלי, ניסח את צו השעה: "מכסימום של יהודים... ציוד ונשק... אסי-פקה ומלאי... במינימום של זמן".

דבר אל העניין

לבסוף נמאס הדבר גם על ראש הממ-שלה.

המדינה עומדת בתוך משבר חמור ביותר, העולם צועד לקראת מלחמה אסור-מית והכנסת ממלאת את תפקידה — בנאומים.

התפרץ: "...יש מגמה להפוך (הכנסת) למקום (השמעת) דקלרציות בעניינים, שאין שום כוח בידיו להכריע (בהם)... כאן בכנסת צריך לעשות עבודה, אולי... אפורה, אבל... חיונית... חוקים, בירורי-עניינים".

צעק לו תופיק טובי, איש מקי: "דבר אל העניין!"

יחד עם דבריו של ב.ג. הגיעה השעה לשון לכל ח"כ: — "דבר אל העניין!" אמר רבי אברהם חיים שאג: "הקדוש